

Quan l'aeroport esdevé una ratera

ELS GOVERNS DE L'ESTAT I ELS DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA NO TENEN PRESENT, EN PLANTEJAR-SE LA CONNECTIVITAT DE LES ILLES AMB EL CONTINENT, QUE UNA ILLA ESTÀ ENVOLTADA DE MAR

Per exemple: dia 29 de març, dimarts després de Pasqua, amb les panades menjades i alguns rubiols encara per satisfer els més llépols. Ahir era la segona festa i avui, 29, cal restablir-se a la vida normal, sigui el que sigui la vida normal. T –una parella que viatja amb el seu fill de dos anys– s'havien agafat un dia més de vacances per evitar les barrumbades de gent que ha passat les festes a Mallorca i ara se'n tornava a la Península o a l'estranger. És tot un gest civilitzat, no contribueixen a les aglomeracions i la criatura se suposa que anirà amb una mica més d'aire. Dia 29 tenen el vol a les 13.25 h, amb Air Europa, cosa que els obliga a presentar-se a l'aeroport de Palma a les 12.25. Arribaran a Barcelona a l'hora de dinar, a la tarda tenen hora a cal pediatre, i dia 30 els dos membres de la parella es tornaran submergir en les seves respectives feines.

Però les coses no funcionen així. L'avió surt en faltar minuts per a les 21 h, cosa que altera tots els programes dels viatgers i els obliga a ajornar visita a pediatre i gestions vàries, amb el telèfon que treu foc, nervis, malestar general, un grip incipient que es confirma, etc., perquè les desgràcies no arriben mai soles. I, sobretot, una informació embastardida que els dificulta cercar plans alternatius. Se'ls van anunciant els retards amb comptagotes, de manera que fa mal renunciar al vol i mirar de ficar-se al d'una altra companyia.

Les persones que administren la desinformació estratègica estan perfectament preparades per resistir els embats dels passatgers i barrar-los el pas a instàncies superiors. "Si jo li donés el telèfon del supervisor, demà mateix em veuria al carrer", explica una empleada, que es manifesta del costat dels perjudicats però a les ordres dels seus caps. Aquest

GUILLEM FRONTERA

és el comportament que correspon a les persones amb les quals podran parlar els passatgers. Els diuen que tenen dret a reclamar, etc., però els neguen un full de reclamacions. Tant com els agrada als alts directius de l'empresa deixar-se veure en situacions satisfetes, mentre signen convenis amb altres companyies, compren més avions o inauguren una altra línia, a l'hora de la veritat no n'hi ha cap que tingui la mínima decència de mostrar la cara als clients. D'aquest tipus de persones, a Mallorca en diem pocavergonyes.

Aquest episodi s'emmarca dins una llarga tradició de problemes de les comunicacions entre les illes i el continent. Ni els Governos de l'Estat ni els de la Comunitat no han arribat a tractar la qüestió amb el rigor necessari. Sembla que, en parlar de transports i comunicacions, ningú no vol tenir present que les illes són illes perquè les envolta la mar per tots costats. No se'n surt ni s'hi accedeix amb cotxe, autocar de línia o

ferrocarril. Les Balears, tan maltractades fiscalment per l'Estat i que contribueixen a mantenir RENFE, els avies i el metro de Madrid, no han estat objecte d'una atenció justa a la seva connectivitat. Avui dia és més accessible, durant vuit mesos a l'any, qualsevol ciutat alemanya o anglesa que Barcelona o València. És clar que els illencs que esporàdicament ens servim de les línies alemanyes o angleses hi anem d'afegit, però el transport turístic ens resol no pocs problemes, i les companyies que s'han engraixat a les illes ens en creen cada punt.

La sensació és que les companyies aèries fan bastant allò que més els convé –res a dir– i que no estan sotmeses a grans pressions per part dels governants de cara a assumir compromisos de servei –i aquí sí que hi ha molt a dir. L'avió i el vaixell haurien de suplir, per servei i preu, la RENFE i la xarxa d'autocars de línia. Però els governants no han sabut negociar amb autoritat per defensar els drets dels illencs, que, val a dir-ho, en situacions com la d'avui se senten maltractats per les companyies aèries i abandonats pels seus polítics. Aquests tenen un compromís amb la ciutadania que inclou la desaparició per sempre de la discriminació a què se'ns sotmet en matèria de comunicacions. Però són flonjos, poc insistents, sobretot poc eficaços. Consentent que unes empreses ens humiliïn i que l'Estat ens tracti com a ciutadans de segona classe. Potser de tercera, ben mirat. En dies com avui, ni se'ns reconeix la condició de ciutadans. Anul·lada la capacitat de rebel·lia, hem renunciat al dret de deserció, l'últim recurs per preservar la dignitat. A partir d'aquí, toca dir que plou quan se'ns ofega a miccions.

Escriptor, guionista i crític d'art